

[Knud, Bro.]

Det er et forslag, som vi har lettere ved at udtrykke sympati for end det sidste, vi fik med disse kæmpefonds, mastodontfondene, som vi nærede nogen betænkelighed ved. Der er også her tale om lige store forhøjelser for alle. Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at et så socialt bevidst parti som mit naturligvis hilser med glæde, at alle skal have lige stor del af lagkagen. Og så skal jeg i øvrigt sige, at det, vi nu skal diskutere i forbindelse med denne tillægspension, det er naturligvis terminerne for forhøjelsen; det må indgå som led i en prioritering, men der skal ikke herske nogen tvivl om, at mit parti er tilhænger af denne tanke og vil støtte den.

Jeg vil også gerne give tilsagn om, at mit parti vil arbejde for en pension på 60 pct. af den normale arbejdsindkomst; vi har jo givet udtryk for det i programerklæringer, og vi har sat en halv snes år som den tid, det vil tage at nå op på disse 60 pct. Vi har sat 1979 som terminen; jeg er overbevist om, at vi kan holde det, og jeg kan give tilsagn om, at vi vil arbejde for det, så her er vi også enige.

Med hensyn til punkt 8, som er lidt mere præget af fremtidsvisioner, vil jeg gerne sige, at det er jo egentlig ganske interessant at se, at socialdemokratiet på et tidspunkt, hvor vi har meget store sociale problemer, hvor vi ved, at vi skal løse en række problemer, som alle er nødvendige at løse, men at vi er nødt til at løse dem efter en prioriteringsbetragtning, at man da prioriterer denne tjenestemandslignende pensionsordning så højt. Det er noget, jeg også tror hører fremtiden til, og når vi kommer ind i den lyse fremtid, vil vi også stemme for det og arbejde for det, men efter min opfattelse må det dog alligevel siges, at der er ting, der kommer før i prioritetsordenen end dette.

For en tjenestemandslignende pensionsordning vil nemlig sige, at nogle skal have mere, og der kan være megen realitet i — og der må være realitet i det, når vi får råd til det — at for de mennesker, som har haft mulighed for i et langt liv at leve på et højere socialt plan økonomisk set, vil det naturligvis være overordentlig vanskeligt at skære deres levestandard ned. Forbruget bevæger sig jo som det menneskelige albueled kun opad. Men jeg må nu alligevel fremhæve, at

jeg synes, der er ting, som er mere påkrævet end denne sociologiske betragtning; jeg synes, at plejehjemmene, børnehaverne, de enlige mødre, enkerne, de åndssvage, invaliderne og andre står forrest i køen, når vi skal uddele de midler, vi har til rådighed på det sociale område. Og så skulle jeg måske tilføje, at i realiteten er det vel sådan, at de fleste beholder deres plads i det sociale lagkagesystem også ind i pensionsalderen. Hvis jeg måtte udtrykke mig en smule matematisk, så ville jeg sige: den relative pris på folks babytøj svarer ganske godt til den relative pris på folks gravsten.

Evan Jensen: Det, vi skal drøfte ved denne lejlighed, er ikke, om der skal ske en udbygning af trygheden for de ældre, men hvordan den skal ske og i hvilket omfang og forhold til andre opgaver.

For godt et år siden førtes der her i folketinget en debat om en tillægspension. Debatten var foranlediget af en skitse fremlagt af den tidligere socialminister gående ud på indførelse af en indtægtsafhængig tillægspension. Den debat, vi skal føre her i dag, er foranlediget af repræsentanter for det samme parti, som den tidligere socialminister tilhører, og nu foreslås noget andet. Fra venstres side gjorde vi det under tillægspensionsdebatten klart, hvad vort standpunkt var til ITP. Vi kunne ikke acceptere tanken bl. a. af følgende grunde:

For det første at den pension, der skulle udbetales, skulle være afhængig af indkomstens størrelse i de aktive år.

For det andet at tillægspensionen var kædet sammen med etablering af en kæmpefond.

For det tredje at man ved at engagere sig i ITP- forslaget ville binde en så væsentlig del af de kommende års stigning i nationalproduktet, at påtrængende reformer på andre områder ikke kunne realiseres.

Venstre har den opfattelse, at den forhåbentlig fortsatte almindelige velstandsudvikling også skal komme samfundets ældre til gode. Forhåbentlig lykkes det os at tilrettelægge en sund økonomisk politik, der kan give os en fortsat stigning i produktion og beskæftigelse, hvilket er en forudsætning for løsning af den lange række af opgaver, som vi alle gerne ser løst. En af disse mange opgaver, vi har, er at skabe